

Protokol číslo 1127

Vaše Eminence Metropolito Olomoucko-Brněnský Simeone, vroucně milovaný bratře v Kristu, našem Bohu, a spolusloužiteli s naší maličností: Milost a pokoj Boží budiž s Vámi.

Je dobře známo a doloženo, jak církevní historií, ale zejména z vývoje Církve zápasící po celém světě v průběhu věků až po dnešní den, že náš Nejsvětější Apoštolský a Patriarší Ekumenický Trůn, má kromě jiných výsad a povinností rovněž svědomitý duchovní úřad a starost o stabilitu Božího blaha, jakož i nepřerušené kontinuity spásonosné služby lidstvu ve všech místních Svatých Pravoslavných Církvích. Navíc vždy činí to, co je vhodné, se správnými důsledky a s ohledem na principy pravoslavného kanonického pořádku a tradice, pomáhá je co nejlépe pochopit, ať již k předejití či řešení jakéhokoli možného odchýlení ze stanovených hranic, které byly položeny našimi otci a synodálně potvrzeny Církví v Duchu Svatém.

V souladu s tímto kanonickým a eklesiologickým principem Nejsvětější a Veliká Církev Kristova, po řádném posouzení žádosti blahé paměti zesnulého Arcibiskupa Doroteje Pražského a Celých českých zemí a Slovenska, užívajíc své výlučné kanonické odpovědnosti a práva usoudila, že Pravoslavná Církev v českých zemích a na Slovensku splnila všechna požadovaná kanonická kritéria k tomu, aby byla povýšena do postavení autokefální a samosprávné Církve, čímž byla požehnána její autokefalita v roce 1998 ve smyslu našeho Patriaršího a Synodálního Tomosu.

Jak známo, spolu s tím, že před téměř dvanácti staletími přinesla světlo Pravoslavi národům tohoto území, stejně tak i celé Velké Moravě Konstantinopolská Matka Církev, která pokračovala ve svém snažení a kanonickém jednání s velkými obětmi a riziky, zatímco se utvářela autokefální Církev v českých zemích a na Slovensku, aby tato mohla nadále vzrůstat na pevné skále a základně ve svém spásonosném poslání se zralostí pro poučení Těla Kristova, tedy pravoslavných věřících.

Jak dosvědčuje bohatá korespondence mezi (našimi) dvěma Církvemi, Matka Církev se zejména v poslední době velmi bedlivě zajímala o církevní situaci po podání abdikace Jeho Blaženosti Arcibiskupa Kryštofa, jenž byl až do nedávna hlavou místní Církve, (tato situace) se nevyvíjela hladce, jak by se bylo předpokládalo, a Matka Církev se všemožně snažila podpořit hierarchii, kněží a lid k udržení jednoty.

Vskutku tedy naše maličkost vyslala jako svého exarchu (vyslance) Jeho Eminenci Metropolitu Francie Emmanuele na základě formálního pozvání, v souladu s článkem 9. Tomosu o autokefalitě, vyjádřeného v listě datovaném 10. října 2013 od Vaší Eminence z pravomoci Locum Tenens (Místodržícího Metropolitního Prestolu), v němž požadujete „doplnění počtu archijerejů – členů Posvátného Synodu vaší (naší) Církve, aby jeho rozhodnutí naplnilo požadavky Posvátných Kánonů naší Svaté Pravoslavné Církve, jehož rozhodnutí se týkaly obsazení prázdného Pražského stolce, což v posledku nebylo možné, protože navrhovaní kandidáti na tuto pozici nespĺňovali požadovaná

kritéria předpokládaná posvátnými a svatými kánony, jak jsme byli informováni Jeho Eminencí, Metropolitou Francie v jeho obšírné a podrobné zprávě, kterou nám podal.

Drahý bratře, přiznáváme, že Matka Církev byla rozčarována neočekávaným a nesprávným vývojem situace. Nicméně (Matka Církev) i nadále projevovala svůj svědomitý a laskavý zájem a odpověděla znovu na pozvání, vyjádřené písemně v listě Vaší Eminence datovaném 22. října 2013, a vyslala – na náš návrh a (naše) rozhodnutí Synodu – naše bratry, J.E. Metropolitu Emmanuela z Francie a Arsenia z Rakouska, jako pozorovatele a poradce, kteří se rovněž zúčastnili jednání Posvátného Synodu Nejsvětější Církve v českých zemích a na Slovensku, konaném 9. prosince 2013, kde se během zasedání Synodu znenadání objevili, aniž byli pozváni, zástupci Nejsvětější Ruské Církve – skutečně nás zajímá z jakého kanonického oprávnění? (Konec konců, proč nebyli pozváni i zástupci ostatních Pravoslavných Církví?) – jak jsme byli vyrozuměni našimi výše zmíněnými zástupci.

Proto jsme povinni komunikovat s Vaší (milovanou) Eminencí z našeho pověření Prvního Hierarchy Vaší Matky Církve a toho, kdo nese odpovědnost v této záležitosti, a to prostřednictvím tohoto Patriaršího dopisu sdělit naše překvapení a zděšení z událostí jak předchozího, ale zejména z průběhu posledního setkání Posvátného Synodu Pravoslavné Církve v českých zemích a na Slovensku, nad situací, která se rozjitřila až k odvolání Vaší Eminence z postu Locum Tenens nikoli kanonickým postupem, ale spíše neprůhlednými a nepřijatelnými způsoby, což jste odsoudil v (pastýřském) listu místní Církvi a dále i co se týče událostí, které se nestaly v souladu s kanonickým pořádkem. Výsledkem toho se vyskytují pověsti o hrozbě – pokud už se tak skutečně nestalo – vzniku rozkolu uvnitř Církve v českých zemích a na Slovensku, což by se prokázalo být zničujícím pro její (vlastní) posvátnou instituci, které byl svěřen pravoslavný Boží lid, ale také i pro svědectví o Jedné a Jednotné Pravoslavné Církvi v celém světě.

Vaše Eminence bude jistě souhlasit, že tyto události, které nemohou být popsány jinak, obsahují indikace nezdravého fungování synodálního systému a svévolného režimu místní autokefální Pravoslavné Církve. Tento fakt vyvolává různé otázky pro vzdělané kanonisty, teology a archiereje a vede k závěru, že autokefalita vaší místní Církve zažívá krizi, neboť příslušná kanonická kritéria nejsou splňována, (hlavně) jedno z nejzákladnějších, kterým je schopnost autokefální Církve být spravována sama svou hierarchií, která by měla být zralá a schopna kanonicky uznat své členy stejně tak jako svého předsedu a prvního archiereje mezi sebou. Toto přivádí Matku Církev do nešťastné pozice hledání jiných způsobů k vyřešení nezákonné situace, která nastala a stále nabírá na intenzitě, a to v souladu s posvátnými a svatými kánony jakož i s historicky doloženou tradicí Církve.

Opakujeme, že tato vzniknuvší a vyvíjející se situace velice znepokojuje Ekumenický Patriarchát, který již podstoupil mnohé oběti pro dobrý rozvoj a Boží zdar vaší místní Církve. Pročež nabádáme a ustanovujeme dle slov sv. Jana Zlatoústého, že „pověst

církve spočívá v jejím synodálním systému“ (O Žalmu 149, PG55.493), a připomínáme, že dokonce ani mučednická krev nesmyje hřích někoho, kdo vnáší rozkol do Církve.

Proto vyzýváme všechny naše bratry v Kristu včetně členů Posvátného Synodu Nejsvětější Církve v českých zemích a na Slovensku, ke zvážení povinností, které jim náleží a které nesou před Bohem a lidmi, aby se každý držel toho, co vyznal během svého biskupského svěcení; máte spolupracovat jak jen můžete – neřku-li více než můžete – v partnerství, spoluúčasti a svornosti, aby byly napraveny důležité vzniknuvší problémy, jimž čelí vaše drahá místní Církev, jmenovitě bezodkladná volba pražského arcibiskupa a následně prvního hierarchy vaší Církve, takže si budete moci urovnat své domácí záležitosti, aby se nenaplnila slova otců: „ Vskutku jsme nejhorší z lidí, pokud vytváříme rozkol a rozdělení v Církvi, místo toho, abychom jednotu považovali za největší službu členům Těla Kristova“ (Basil Veliký, Dopis 156: Presbyteru Evagrii, PG32.613C). A konečně, aby se nejsvětější Ekumenický Stolec neocitl v nevyhnutelné, i když nezbytné pozici, kdy bude nutno řešit vzniknuvší situaci jiným způsobem, bratrsky prosím, abyste do svých činů nepouštěli Zlého - „aby se tak zlo nemnožilo“.

Vaše Eminence, drahý bratře, v souladu s kanonickým pořádkem a přesností opakuji, že Matka Církve je povinna (svými) skutky sloužit na jedné straně Všepravoslavné jednotě a na druhé straně stabilitě a blahu každé místní Pravoslavné Církve, čímž usiluje o zachování a spásný vývoj Jedné a Jednotné Pravoslavné Církve tradičními cestami, přičemž Církev Konstantinopolská bratrsky a oddaně včleňuje zpět do Kristova Těla to, co bylo odděleno nebo se čas od času odděluje a tak zachovává „jednotu ducha ve společenství pokoje“.

Nemáme žádnou pochybnost, že výše uvedené mateřské sdělení Ekumenického patriarchátu a naše osobní Patriarší napomenutí najde pozorné uši zejména v současné době, kdy „je potřeba velkého úsilí a pílě pro službu (všem pravoslavným) Církvím. Prospěšné je sjednotit části zatím oddělené.“ (Basil Veliký list 113, P.G. 32,525 C-D) Tedy očekáváme, že Hierarchové převezmou svoji odpovědnost k příslušným (svým) iniciativám a také k této bezprostřední radě od Matky Církve.

Na závěr, Vaše Eminence, modlíme se aby nebeská hvězda, která dovedla moudré muže k oslavě Božského dítěte, také vedla mysli vás všech a osvítila myšlenky nás všech v českých zemích a na Slovensku k uskutečnění nezbytností a prosazení vlády pokoje a dobré vůle v náruči místní Pravoslavné Církve, pro kterou se přimlouváme o Boží odpuštění a nekonečné slitování.

31. prosince 2013

vlastnoruční podpis: Milující bratr v Kristu, Bartoloměj